

Tunc surgentibus omnibus, et stantibus, ut fit ad Evangelium, diaconus cantat præconium paschale, habens ante se cereum paschalem, a dextris altare, a sinistris aulam ecclesiae. Dum canitur præconium paschale, convenit, ut clerus et populus candelas accensas gestent.

13a. Postea sacerdos vadit ad legile, strato albo coopertum, et ponit super eo librum, et

incensat; deinde, circumiens cereum paschale, etiam illum thurificat.

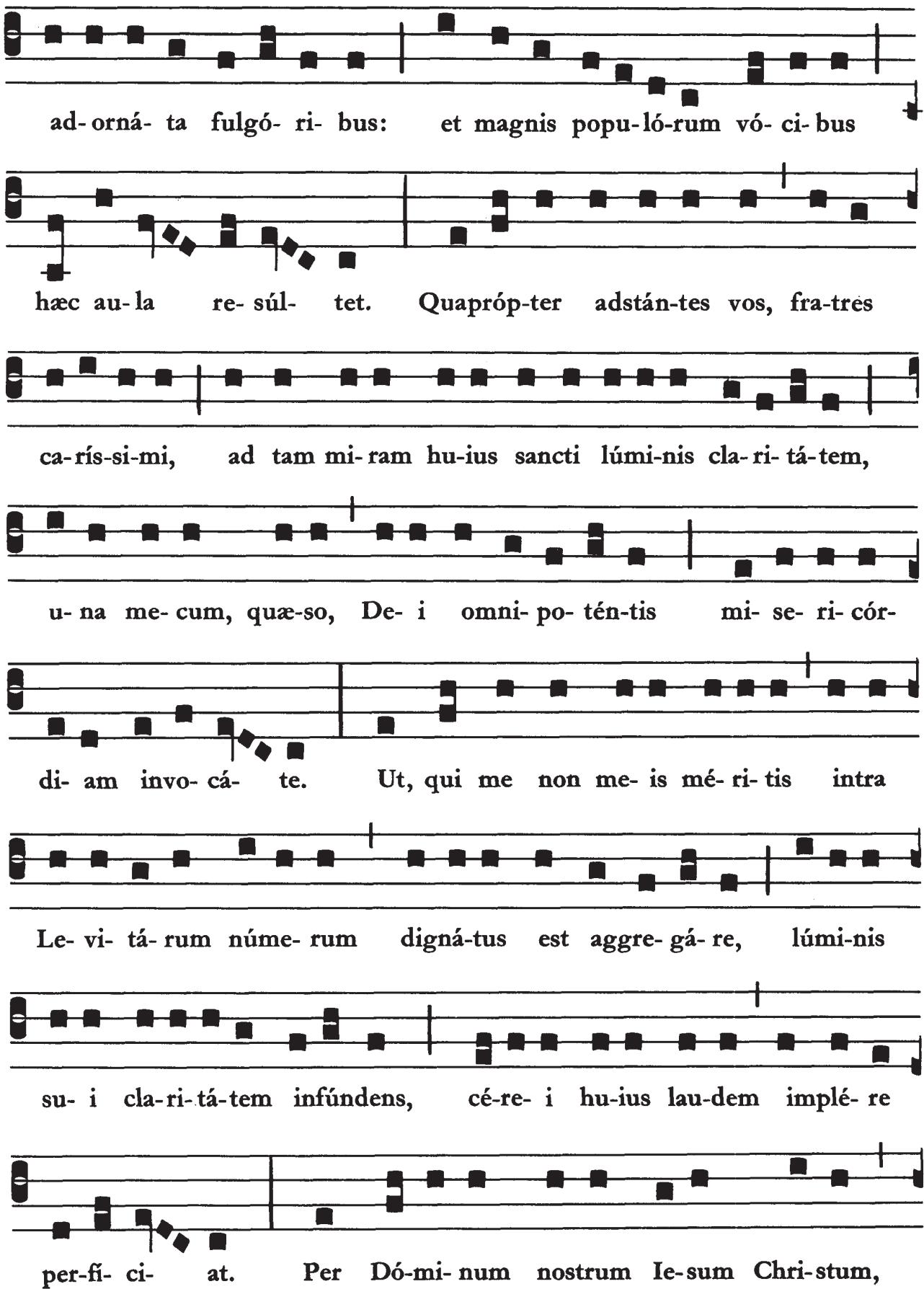
Tunc surgentibus omnibus, et stantibus, ut fit ad Evangelium, ipse sacerdos cantat vel legit præconium paschale, habens ante se cereum paschalem, a dextris altare, a sinistris aulam ecclesiae. Dum canitur præconium paschale, convenit, ut clerus et populus candelas accensas gestent.

PRÆCONIUM PASCHALE

979

E x-súl-tet iam Angé-li-ca turba cæ-ló-rum: ex-súl-tent
 di-ví-na my-sté-ri-a: et pro tan-ti Re-gis vic-tó-ri-a
 tu-ba ín-so-net sa-lu-tá-ris. Gáude-at et tel-lus tantis
 ir-ra-di-á-ta fulgó-ri-bus: et æ-térni Re-gis splendó-re il-
 lustrá-ta, to-tí-us orbis se sénti-at a-mi-sisse ca-lí-
 gi-nem. Læ-té-tur et ma-ter Ecclé-si-a, tan-ti lú-mi-nis

ad-orná-ta fulgó-ri-bus: et magnis popu-ló-rum vó-ci-bus
 hæc au-la re-súl-tet. Quapróp-ter adstán-tes vos, fra-trés
 ca-rís-si-mi, ad tam mi-ram hu-ius sancti lúmi-nis cla-ri-tá-tem,
 u-na me-cum, quæ-so, De-i omni-po-tén-tis mi-se-ri-cór-
 di-am invo-cá-te. Ut, qui me non me-is mé-ri-tis intra
 Le-vi-tá-rum núme-rum digná-tus est aggre-gá-re, lúmi-nis
 su-i cla-ri-tá-tem infún-dens, cé-re-i hu-ius lau-dem implé-re
 per-fí-ci-at. Per Dó-mi-num nostrum Ie-sum Chri-stum,

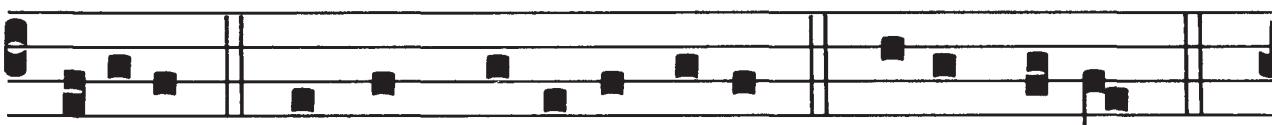
Fili-um su-um: Qui cum e-o vi-vit et regnat

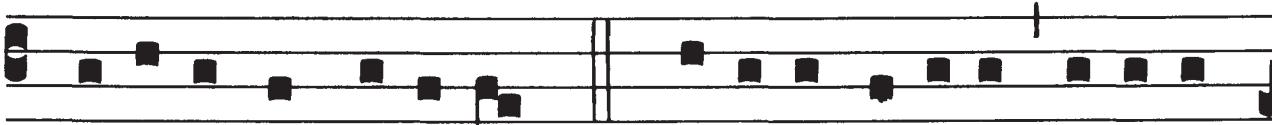
in u-ni-tá-te Spí-ri-tus Sancti De-us.

Per ómni-a sáe-cu-la sáe-cu-ló-rum. R. Amen. V. Dómi-nus

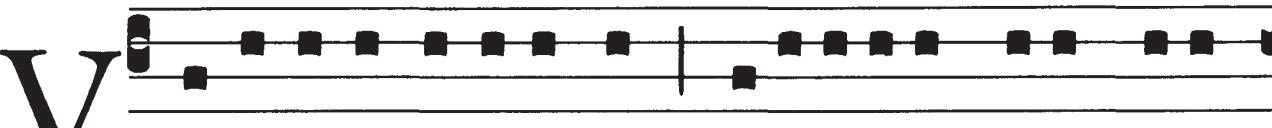
vo-biscum. R. Et cum spí-ri-tu tu-o. V. Sursum corda.

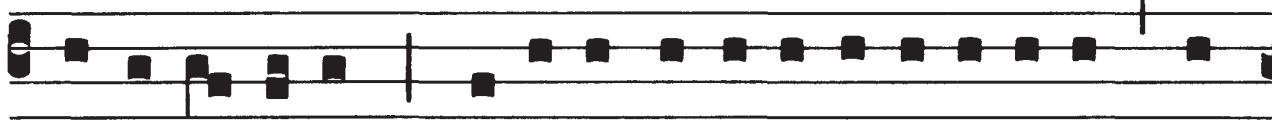
R. Ha-bé-mus ad Dó-mi-num. V. Grá-ti-as a-gámus Dó-mi-no

De-o nostro. R. Dignum et iustum est.

Vere dignum et iustum est, invisi-bi-lem De-um Patrem

omni-po-tén-tem Fi-li-úmque e-ius u-ni-gé-ni-tum, Dó-

mi- num nostrum Ie-sum Chri-stum, to- to cor-dis ac mentis af-
 féc-tu et vo- cis mi-ni-sté- ri- o per-so-ná- re. Qui pro no- bis
 æ- térho Pa-tri Adæ dé- bi- tum sol-vit: et vé- te- ris pi- á-
 cu- li cau- ti- ó- nem pi- o cru- ó- re de- té- sit. Hæc sunt
 e- nim fe-sta paschá- li- a, in quibus ve- rus il- le Agnus oc-
 cí- di- tur, cu- ius sán-gui- ne po-stes fi- dé- li- um conse-crántur.
 Hæc nox est, in qua primum patres nostros, fi- li- os Isra- él
 e-dúctos de Æ- gýpto, Ma- re Rubrum sic-co ve-stí- gi- o
 trans-í- re fe- ci- sti. Hæc í- gi- tur nox est, quæ pecca- tó-

rum té-nebras co-lúmnæ il-lu-mi-na-ti-ó-ne purgá-vit.
 Hæc nox est, quæ hó-di-e per u-ni-vérsum mundum in Chri-sto
 cre-dén-tes, a ví-ti-is sáe-cu-li et ca-lí-gi-ne pec-ca-
 tó-rum segré-gá-tos, red-dit grá-ti-æ, só-ci-at sancti-
 tá-ti. Hæc nox est, in qua, destrúc-tis víncu-lis mor-tis,
 Chri-stus ab ín-fe-ris vic-tor a-scéndit. Ni-hil e-nim no-bis
 na-sci pró-fu-it, ni-si réd-i-mi pro-fu-ís-set. O mi-ra
 cir-ca nos tu-æ pi-e-tá-tis digná-ti-o! O in-æ-sti-
 má-bi-lis di-léc-ti-o ca-ri-tá-tis: ut servum red-i-me-res,

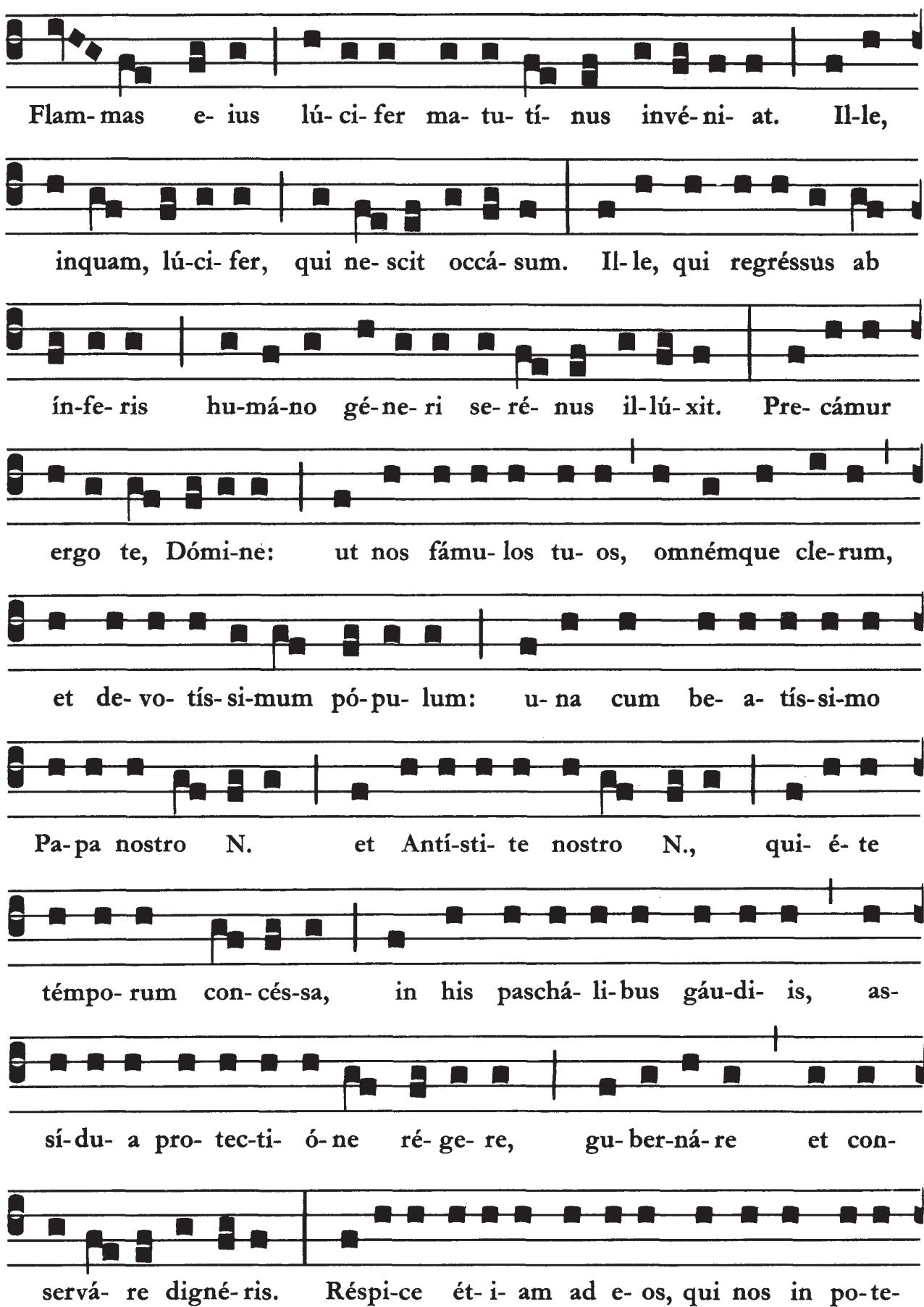
Fí- li- um tra- di- dí- sti! O cer-te ne- ces-sá- ri- um Adæ
 pec- cá- tum, quod Chri-sti mor- te de- lé- tum est! O fe- lix
 culpa, quæ ta- lem ac tantum mé- ru- it ha- bé- re Red- emp-
 tó- rem! O ve- re be- á- ta nox, quæ so- la mé- ru- it
 sci- re tempus et ho- ram, in qua Chri-stus ab ín- fe- ris
 re- surré- xit! Hæc nox est, de qua scrip- tum est: Et nox sic- ut
 di- es il- lumi- ná- bi- tur: et nox il- lu- mi- ná- ti- o me- a
 in de- lí- ci- is me- is. Hu- ius í- gi- tur sancti- fi- cá- ti- o
 noctis fu- gat scé- le-ra, culpas la-vat: et reddit inno- cénti- am

lapsis, et mæ-stis læ-tí- ti- am. Fu- gat ó-di- a, concórdi- am
pa- rat, et cur- vat impé- ri- a.

I n hu- ius í- gi- tur noctis grá- ti- a, súscipi- pe, sancte Pa- ter,
incén-si hu- ius sa-cri- fi- ci- um vesper- tí- num: quod ti- bi
in hac cé- re- i ob-la- ti- ó- ne so- lémni, per mi- nistró- rum
ma-nus de o-pé- ri- bus a- pum, sa-cro- sáncta red-dit Ecclé-
si- a. Sed iam co- lúmnæ hu- ius præ- có- ni- a nó- vimus,
quam in ho-nó- rem De- i rú- ti- lans i- gnis accéndit. Qui li- cet
sit di- ví- sus in par-tes, mu- tu- á- ti ta-men lú-mi- nis de-

tri-mén- ta non no- vit. A- li- tur e- nim liquánti-bus ce- ris,
 quas in substán- ti- am pre- ti- ó- sæ hu- ius lámpa- dis a- pis
 ma- ter e- dú- xit. O ve- re be- á- ta nox, quæ exspo- li- á-
 vit Æ- gýp- ti- os, di- tá- vit Hebrá- os! Nox, in qua terré- nis
 cæ- lé- sti- a, humá- nis di- ví- na iungúntur.

O - rámus ergo te, Dómi-ne: ut cé- re- us i- ste in ho-
 nó- rem tu- i nómí- nis conse- crá- tus, ad noc-tis hu- ius ca- lí-
 gi- nem destru- éndam, inde- fi- ci- ens per-se-vé- ret. Et in o-dó-rem
 su- a- vi- tá- tis ac- céptus, su-pérnis lumi- ná- ri- bus mi-sce- á- tur.

 Flam-mas e- ius lú- ci- fer ma- tu- tí- nus invé- ni- at. Il-le,
 inquam, lú-ci- fer, qui ne- scit occá- sum. Il-le, qui regréssus ab
 ín-fe- ris hu-má-no gé-ne- ri se- ré- nus il-lú- xit. Pre- cámur
 ergo te, Dómi-né: ut nos fámu- los tu- os, omnémque cle- rum,
 et de- vo- tís- si-mum pó-pu- lum: u- na cum be- a- tís- si- mo
 Pa- pa nostro N. et Antí-sti- te nostro N., qui- é- te
 témpo- rum con- cés-sa, in his paschá- li- bus gáu-di- is, as-
 sí-du- a pro- tec- ti- ó- ne ré- ge- re, gu- ber-ná- re et con-
 servá- re digné- ris. Réspi-ce ét- i- am ad e- os, qui nos in po-te-

stá-te re-gunt, et, in-effá-bi- li pi- e-tá- tis et mi- se- ri-córdi- æ
 tu- æ múne-re, dí- ri-ge co-gi-ta- ti- ó-nes e- ó-rum ad iustí- ti- am
 et pa- cem, ut de ter-ré-na o-pe-ro-si- tá- te ad cæ-léstem
 pá-tri- am pervé-ni- ant cum omni pó- pu-lo tu- o. Per e- úndem
 Dómi-num nostrum Ie-sum Chri-stum, Fí- li- um tu- um: Qui te-cum
 vi- vit et regnat in u-ni- tá- te Spí- ri- tus Sancti De- us: per
 ómni- a sá- cu- la sá- cu- ló- rum. R. Amen.

DE LECTIONIBUS

14. Post præconium paschale, diaconus, depositis paramentis albis, assumit violacea, et vadit ad celebrantem.

14a. Post præconium paschale, sacerdos deponit dalmaticam et stolam albi coloris, et, indutus iterum stola et pluviali violaceis, reddit ad legile.

15. Postea leguntur lectiones, sine titulo, nec in earum fine respondeatur Deo grátias. Leguntur vero a lectore, in medio chori,

ante cereum benedictum, ita quidem ut lector habeat a dextris altare, a sinistris aulam ecclesiæ. Celebrans et ministri, clerus et populus, sedentes auscultant.

15a. Postea leguntur lectiones, sine titulo, nec in earum fine respondeatur Deo grátias. Leguntur vero a sacerdote, in medio chori, ante cereum benedictum, ita quidem ut sacerdos habeat a dextris altare, a sinistris aulam ecclesiæ. Ministrantes et populus sedentes auscultant.

Si vero adsit clericus lector, omnia peraguntur, ut supra n. 15.

16. In fine lectionis, vel post canticum, dicuntur orationes hoc modo: omnes surgunt; celebrans dicit Orémus, diaconus Flectámus génuia, et omnes, una cum ipso celebrante, flexis genibus, per aliquod temporis spatium in silentio orant; dicto a diacono Leváte, omnes surgunt, et celebrans dicit orationem, in tono feriali, et iunctis manibus.

16a. In fine lectionis, vel post canticum, dicuntur orationes hoc modo: omnes surgunt; sacerdos, stans ante legile, dicit: Orémus. Flectámus génuia, et omnes, una cum ipso sacerdote, flexis genibus, per aliquod temporis spatium in silentio orant; dicto a sacerdote Leváte, omnes surgunt, et ipse dicit orationem, in tono feriali, et iunctis manibus.

17. Leguntur vero quatuor sequentes lectiones, cum suis canticis, et orationibus.

Lectio prima

Gen. 1, 1-31 et 2, 1-2

980 In principio creávit Deus cælum et terram. Terra autem erat inánis et vácua, et ténebræ erant super fáciem abýssi: et Spíritus Dei ferebátur super aquas. Dixítque Deus: « Fiat lux ». Et facta est lux. Et vidi Deus lucem quod esset bona: et divídit lucem a ténebris. Appellavítque lucem Diem, et ténebras Noctem: factúmque est véspera et mane, dies unus. Dixit quoque Deus: « Fiat firmaméntum in médio aquárū: et dívidat aquas ab aquis ». Et fecit Deus firmaméntum, divisítque aquas, quæ erant sub firmaménto, ab his, quæ erant super firmaméntum. Et factum est ita. Vocavítque Deus firmaméntum Cælum: et factum est véspera et mane, dies secúndus. Dixit vero Deus: « Congrégentur aquæ, quæ sub cælo sunt, in locum unum: et appáreat árida ». Et

factum est ita. Et vocávit Deus áridam, Terram: congregationésque aquárū appellávit Mária. Et vidi Deus quod esset bonum. Et ait: « Gérminet terra herbam viréntem et faciéntem semen, et lignum pomíferum fáciens fructum iuxta genus suum, cuius semen in se metípo sit super terram ». Et factum est ita. Et prótulit terra herbam viréntem, et faciéntem semen iuxta genus suum, lignúmque fáciens fructum, et habens unumquódque seméntem se cúnđum spéciem suam. Et vidi Deus quod esset bonum. Et factum est véspere et mane, dies tértius. Dixit au tem Deus: « Fiant luminária in firma ménto cæli, et dívidant diem ac noctem, et sint in signa, et témpora, et dies et annos: ut lúceant in firmaménto cæli et illúminent terram ». Et factum est ita. Fecítque Deus duo luminária magna: lumináre maius, ut præésset diéi: et lumináre minus, ut præésset nocti: et stellas. Et pósuit eas in firmaménto cæli, ut lucerent super terram, et præéssent diéi ac nocti, et divíderent lu cem ac ténebras. Et vidi Deus quod esset bonum. Et factum est véspera et mane, dies quartus. Dixit étiam Deus: « Prodúcant aquæ réptile ánimæ vivéntis, et volátile super terram sub firma ménto cæli ». Creavítque Deus cete grán dia, et omnem ánimam vivéntem atque motábilem, quam prodúixerant aquæ in spécies suas, et omne volátile secúndum genus suum. Et vidi Deus quod esset bonum. Benedixítque eis, dicens: « Créscite, et multiplicámini, et repléte aquas maris: avésque multiplicéntur super terram ». Et factum est véspera et mane, dies quintus. Dixit quoque Deus: « Prodúcat terra ánimam vivéntem in